

lem Haanden paa den egentlige ømfindtlige Nerve. Men jeg slyer ikke at udtale mig derom. Det kan ikke være skjult for Nogen, at det ikke er uden stor Betenkelighed, at Forslagsstillerne og deres Venner se denne Sags Gjemmemførelse lagt i den nuværende Regjerings Haand; det have vi ingen- sinde lagt Dølgemaal paa og gjøre det heller ikke nu, men Kjenndagjæringerne ere saaledes, at de tale, og det ærede Medlem fra Kolding skulde mindst af alle bebreide os dette; thi er der Nogen, ved hvis Hjælp den nuværende Regjering sidder fast i Sadlen, saa er det ved Hjælp af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Vi have, saalænge som vi have anset det for forsva- ligt og nødvendigt, markeret vor politiske Opposition, men vi have ikke drevet det dertil, at vi have labet Sagen gaa dens skæve Gang blot for at have den Tilfredsstillelse at have fuldført og forsat en rent passiv Opposition. — Det ærede Medlem gif derefter over til at omtale Fæstningsartilleriet, som han ogsaa mente, at vi lagde en alt for stor Bøgt paa, idet der ogsaa var foregaaet en Udvidelse deraf. Jeg vilde nu for det Første have ønsket, at det ærede Medlem havde været noget bedre inde i den Sag, han talte om, end han viste sig at være. Han mente nemlig, at vi ganske vist havde opretholdt den nuværende Rekrutstyrke til Fæstningsartilleriet, 540 Mand, men denne Forskjel fra Regjeringens Forslag var saa ubetydelig, saa det skulde vi aldrig prale af, idet Ministeren kun havde forlangt 600 Mand. Smid- lertid er det ikke Tilfældet, den høitærede Mini- ster har forlangt henimod 800 Mand Rekruter til Fæstningsartilleriets Formation i 16 Linie- kompagnier og 16 Forstærkningskompagnier; vi blive staaende ved det nuværende Mandstab til Fæstningsartilleriet ved de nuværende Rammer af 6 Liniekompagnier og 3 Forstærkningskom- pagnier; men ved Siden heraf er det, jeg kan gjerne sige, en Selsøjlge, at vi ikke have villet lade Fæstningsartilleriet være det eneste Vaaben, der ikke fik nogen Forstærkelse af sine Kadrer eller en fyldigere Uddannelse af sit Mandstab, og jeg skulde undres paa, om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds tror, at han er den, der er berettiget til at bebreide os dette, da hele Thinget veed, at den Forstærkelse af Kadrene og den Udvidelse af Mandstabets Uddannelse, som vi have foreslaaet, netop motiveres ved det ny Skjts, som vi fortrinnsvis skulde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds; men forøvrigt ligger det ogsaa i Sagens egen Natur, thi jeg vil op- lysse det høie Thing om, at medens et Liniekom- pagni ved Fodfolket bestaar af 200 Mand og dog har baade en Kapitain og en Premierlieute- nant efter den nuværende Ordning, og efter den nye faar en Premierlieutenant til, bestaa Fæst- ningskompagnierne efter Loven af 400 Mand,

og de have efter Loven ogsaa kun en Kapitain og en Premierlieutenant. At Fæstningskom- pagnierne altsaa mindst maa stilles lige med Linie- kompagnierne ved Fodfolket, er indlysende af sig selv, naar vi derhos tænke paa, hvilket kostbart og indviklet mekanisk Materiel, der betroses i disse Mænds Hænder. Det er altsaa med fuld Ret, vi her sige: en Udvidelse af Fæstningsartilleriet ere vi ikke gaaede til, men vel til en Styrkelse af dets Kadrer og til en bedre Uddannelse af dets Mandstab. Det ærede Medlem mente imid- lertid, at det havde ikke Stort at be- tyde; det havde heller ikke Stort at betyde, at vi ikke vare gaaede ind paa en Organisation af Kjøbenhavns Bæbning i 4 iskedetfor i 2 Batailloner; thi sagde han, paa Nødens Dag gjør Ministeren det jo alligevel. Man mindes derved om den Argumentation, der ligger til Grund for hele Spørgsmaalet om Kjø- enhavns Befæstning ved Feltværker. Det er akkurat den samme Tankegang, naar det ærede Medlem siger, at det er Noget, der vil ske, og at enhver Minister vil gjøre det; det er Nøden, der tvinger. Det er en ganske mærkøerdig Argumentation fra en Rigsdagsmands, fra en Politikers Side; thi det vilde jo være akkurat det Samme som at sige, at vi Alle ere enige om, at vi paa Nødens Dag, naar Ridsdagen ikke er samlet, vilde finde os i, at der udstedes f. Ex. en provisorisk Finantislav, og derfra slutte tilbage, at vi i Fredens Dage godt kunne anerkjende den. Det er akkurat den samme Tankegang, men naar man har lært det ærede Medlems og hans Venners næstsidste Ord at kjende i denne Sag, forstaar man ogsaa noget bedre hans Udtalelser igaar, Æt der akkurat har været Tid til, at vi have kunnet faae det at høre, som netop indeholder Udvidelsen af Kjøbenhavns Bæbning og Udvidelsen af Fæstningsartilleriet. I den Henseende har det været med nogen Over- rastelse, at man har set dette, idet man vil erindre, med hvilken Glid man i Føkkethinget ogsaa fra den Side søgte at udskille ethvert Punkt i Hær- lovforlaget, som havde nogen Forbindelse med Kjøbenhavns Befæstning. Som sagt, Skjøbnens Ironi har villet, at det næstsidste Ord blev netop at tage disse Indrømmelser tilbage. — Det ærede Medlem gif videre og kom til Spørgsmaalet om Garnisonstjenesten. Da vil jeg sige, at det fore- kom mig, at det ærede Medlem overtraf sig selv i sine Angreb paa det foreliggende Forslag, thi han kom efterhaanden til at tage selve Garnisons- tjenesten som saadan i Forsvar, idet han sagde, at det var en meget heldig Samling af Kammerater, hvor der sluttedes Kammeratskab for Fremtiden, for Fredstiden og for Krigstiden, ja, han mente endog, at Garnisonstjenesten kunde opfattes som en Forplejningsanstalt for arbejdsløse Folk. Det Billede, han der oprullede for os, har imid- lertid efter min Mening ikke den fjerneste For-